

København d. 27. august 2003.

Greenpeace's kommentarer til "Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Kvotedirektivet, vedrørende Kyoto-protokollens projektmekanismer".

1. Kommentarer til direktiv-forslaget

Det er Greenpeace's grundlæggende holdning, at man skal holde udslipstilladelser (kvoter) i EU's kvotesystem totalt adskilt fra kreditter fra JI- og CDM-projekter. Vi er derfor modstandere af det foreliggende forslag til ændring af kvotedirektivet, som vil tillade virksomhederne omfattet af EU's kvote-direktiv at anvende kreditter fra JI- og CDM-projekter til opfyldelse af deres forpligtelser under EU's kvotedirektiv.

Herhjemme har vi et CO₂-udslip på godt 10 tons per indbygger. Det placerer Danmark blandt verdens 10 værste CO₂-forurenere per indbygger. Danmarks CO₂-udslip per indbygger er det halve af USA's, men 10 gange større end i de fleste udviklingslande. De rige lande - OECD-landene - tegner sig for godt halvdelen af verdens samlede CO₂-udslip, selvom disse rige lande kun bebos af 1/5 af verdens befolkning.

Det er derfor ret og rimeligt - og den grundlæggende forudsætning i de internationale klimaforhandlinger og Kyoto-protokollen - at det er de rige lande, som skal gå foran og reducere deres egne CO₂-udslip, før udviklingslandene også forpligter sig til at begrænse deres udledninger.

Kyoto-protokollens krav til de rige lande er, at de skal reducere deres samlede udledninger af drivhusgasser med 5% i perioden 2008-12 - i forhold til udledningen i 1990. Herunder at EU skal reducere med 8% og Danmark med 21%.

Der er knyttet visse forhåbninger til det system for handel med udledningstilladelser i EU, som der skabtes enighed om for nogle måneder siden. Hvis de tildelte udledningstilladelser til industrivirksomheder og elselskaber bliver stramme nok, hvis de strammes yderligere op år for år, hvis de bliver fordelt på en måde, som ikke præmierer dem, der sviner mest - og hvis der *ikke* åbnes op for kvote-køb udenfor EU (emissionshandel, JI eller CDM) - så kan dette system føre til reelle CO₂-reduktioner indenfor EU.

Men med EU-Kommissionens seneste forslag til direktiv om integration af projektmekanismerne (JI og CDM) i EU's emissionshandelssystem vil hele formålet med dette system - at sikre reelle CO₂ reduktioner inden for EU - blive undergravet.

Kommissionen foreslår dog, at man skal overveje - men kun overveje - om der skal sættes et loft for mængden af kvoter fra projekter uden for EU, som må lukkes ind. Men et alt for højt loft på 8% af de årligt uddelte emissionstilladelser, som vil tillade, at 1/3 af hele EU's reduktionsmål opfyldes på denne måde.

Hertil skal man lægge det, der vil komme fra EU-landenes statslige køb af kvoter udenfor EU - herunder ikke mindst køb af "varm luft" fra Rusland og Ukraine.

Resultatet kan derfor meget vel blive, at CO₂-udslippet i EU i 2012 er højere end i

1990 til trods for, at EU's Kyoto-mål om 8% reduktion hovedsageligt skulle have været indfriet ved reduktioner inden for EU. Dette ville være i klar konflikt med Kyoto-protokollen, hvor det klart fremgår, at landene kan anvende kvotekøb fra emissions-handel og projektmekanismer, men kun som supplement til hjemlige reduktioner.

I givet fald ville EU miste al troværdighed i de fortsatte klimaforhandlinger. Og udviklingslandene vil med rette kunne tale om de rige landes sædvanlige løftebrud med fare for sammenbrud i de nødvendige internationale forhandlinger om yderligere markante CO₂-reduktioner efter 2012.

Denne centrale problemstilling beskrives meget præcist i direktiv-teksten: "...industrialised countries have a responsibility to reduce their emissions of greenhouse gases through domestic measures, given their historic levels of emissions and current higher *per capita* emissions than developing countries. This underpins the principle of complementarity, that industrialized countries are to take significant action at home to meet their reduction commitments and use the Kyoto Protocol's mechanisms to meet only part of these commitments. This principle is enshrined in the Marrakech Accords and the EU has always defended this principle. It is important for the EU to continue to take the lead in tackling climate change, not least by implementing the principle of complementarity".

Vi er imidlertid af ovenfor anførte grunde helt uenige i, at "this proposal finds a balance between the goal of promoting JI and CDM on the one hand and the concern for their complementarity to domestic emission reduction measures on the other". Og ikke mindst fordi Kommissionen selv erkender, at "... this measure by itself cannot guarantee complementarity as it does not affect the use that Member States may make of the Kyoto flexible mechanisms, i.e. JI, CDM and emissions trading between Parties".

Greenpeace har derfor argumenteret for - også ved flere EU-specialudvalgsmøder - at man skal holde projekt-kvoter helt adskilt fra emissionstilladelser i EU's handelssystem.

Lykkes det ikke at overbevise et flertal i ministerrådet eller i Europa-parlamentet om at droppe denne sammenblanding af projekt-kreditter og kvoter i EU's emissionshandelssystem, så må forslaget strammes kraftigt op. Der skal være et bindende og langt strammere loft for den tilladte mængde indslusede projekt-kvoter. Og det skal præciseres, at sådanne i givet fald kun må stamme fra projekter med vedvarende energi. Det i direktivforslaget foreslåede nej til inddragelse af skovprojekter (sinks) og atomkraft, som vi støtter, skal suppleres med nej til projekt-kvoter fra nye, store vandkraftanlæg, og projekter med fossile energikilder.

2. Kommentarer til den danske holdning og indstilling.

På denne baggrund er det ikke overraskende, at Greenpeace er lodret uenig med både den danske holdning og indstillingen beskrevet i mandatnotatet.

Greenpeace mener ikke, "at det generelt er i Danmark interesse, at forslaget vedtages" eller "at sammenkædning mellem Kyoto-systemet (herunder projektmekanismerne) og

EU-systemet er den rigtige vej at gå". Tværtimod.

Hvis det foreslåede direktiv ikke tages af bordet, så bør det som minimum strammes kraftigt op.

Greenpeace er derfor helt uenige i - og vil kraftigt advare imod - den yderligere svækkelse af Kommissionens forslag, som kommer til udtryk i den danske holdning og indstilling.

Når man skriver, at "der er dog et behov for ændringer i de restriktioner der er lagt på brugen af projektmekanismerne, herunder særligt den automatiske evaluering ved 8 pct. - med et eventuelt efterfølgende loft på 8 pct...", at man vurderer, "at begrænsningen på omveksling af projektkreditter er for stram" og at Danmark lægger vægt på, "at der ikke sættes unødige kvantitative begrænsninger på medlemsstaternes omveksling af projektkreditter", så betyder det reelt, at man er imod selv det efter vor mening alt for høje loft for tilladt mængde indslusede projekt-kreditter i EU's kvotehandelssystem, som Kommissionen foreslår, at man skal overveje at indføre.

Denne danske holdning er i direkte strid med Kyoto-protokollens klare understregning af, at brug af emissionshandel og projektkvoter til opfyldelse af landenes - og EU's - reduktionsforpligtelser kun må være et supplement til hjemlige reduktioner.

Som påpeget tidligere, så vil selv et loft på 8% svare til, at 1/3 af hele EU's reduktionsforpligtelse i 2008-12 vil kunne opfyldes med de i EU's kvotesystem involverede virksomheders JI- og CDM-kreditter fra projekter udenfor EU. Når man hertil lægger statslige kvote-køb udenfor EU, så kan resultatet meget vel blive, at CO₂-udslippet i EU i 2012 er betydeligt højere end i 1990 til trods for, at EU's Kyoto-mål om 8% reduktion hovedsageligt skulle have været indfriet ved reduktioner inden for EU

Greenpeace mener derfor - hvis en vedtagelse af direktivet ikke kan undgås - at der som minimum skal indføres et bindende loft, og at dette skal være betragtelig mindre end det foreslåede 8%.

Vi er imod den danske indstilling om, at "kreditter fra CDM-projekter bør kunne benyttes i perioden 2005-08".

Når man i indstillingen skriver, at "Danmark lægger vægt på, at medlemsstaterne sikres passende frihedsgrader i valget af hvilke typer projekter de vil omveksle til EU-kvoter", så indebærer det en afvisning af Kommissionens forslag om en fællesholdning til, at visse projekter ikke må anvendes (sinks-projekter og atomkraft). Selvom - eller netop fordi - "passende frihedsgrader" er meget elastisk, så indebærer denne helt uacceptable holdning, at Danmark - og hvert medlemsland - reelt selv skal have lov til bestemme, hvilke type projekter, der skal tillades anvendt.

I modsætning hertil mener vi, at det i givet fald klart skal indskrives i direktivet, at kun projekter med vedvarende energi må anvendes. Det i direktivforslaget foreslåede nej til inddragelse af skovprojekter (sinks) og atomkraft - som vi støtter - skal fastholdes og som minimum suppleres med nej til projekt-kvoter fra nye, store vandkraftanlæg og projekter med fossile brændsler.

Med den sidste pind i indstillingen - "Danmark lægger vægt på at medlemsstaterne sikres passende frihedsgrader i valg af deres statslige planer for brug af Kyoto-mekanismerne" - markeres det indirekte - men dog klart - at regeringen også vil sikre

sig imod eventuelle begrænsninger for de ønskede danske storindkøb af ”varm luft” i Rusland. Hvis det tillades EU-kvotebelagte virksomheder også at købe ”varm luft”, så ikke alene saboteres hele formålet med EU’s kvotedirektiv - reelle reduktioner indenfor EU - men der vil heller ikke ske CO2-reduktioner udenfor EU.

Alt i alt må man sige, at med indstillingens fire pinde fuldbyrdes afsløringen af, at regeringen/Danmark er imod enhver kvantitativ og kvalitativ begrænsning for både virksomheders og staters brug af Kyoto-mekanismerne.

Denne grundholdning er vi fundamentalt uenig i - ikke mindst fordi den er i direkte modstrid med Kyoto-protokollens krav om, at kyoto-mekanismerne skal være supplement til hjemlige reduktioner.

Tarjei Haaland, Greenpeace